

Mariæ bebudelses dag 2020 Bolbro

Luk. 1,46-55

Nanne Mølhav

Salmeforslag:

71 ”Nu kom der bud fra englekor”.

441 ”Alle mine kilder”.

487 ”Nu fryde sig hver kristenmand”.

I de her dage er der ni måneder til juleaften OG de fleste graviditeter varer i ni måneder. Det er derfor vi fejrer Marias bebudelsesdag ni måneder før jul. Her får Maria bud om, at hun skal blive mor til Jesus. Vi er i det gryende forår, naturen står på spring, og forventningerne er klar til at fødes. Også selvom vi er midt i den mest mærkelige tid, jeg nogensinde har oplevet før i hele mit liv. Ja, det er det vel for de fleste mennesker i hele verden.

På få uger har Corona virussen vendt vrangen ud på verden. Mens grænser lukkes, mennesker isolerer sig i deres hjem, verdensøkonomien kuldsejler, og læger og myndigheder

kæmper med inddæmning og afbødning af smittespredningen, stiger dødstallet nådesløst.

Her står vi og kan ikke andet. Sjælen kan ikke følge med. Og intet kan fjerne den forstyrrende fornemmelse af, at det moderne liv i al dets overflod og overfladiskhed er blevet blotlagt som det sårbare, nøgne liv, det også er. Vi havde bare glemt det eller aldrig erfaret det. Og på blot ganske få uger er alle vores bekvemmeligheder skrælet bort og tilværelsen skåret ind til benet.

Men der findes også tro, håb og kærlighed – og måske er vi ved at være dér, både med Søren Kierkegaard påmindelse om, at den vigtigste rejse for enhver foregår på stedet. Og det fællesskab og samfundssind, som kan redde liv. Dette forår lærer os ting om sårbarhed, afmagt, magt og ansvar, som mange havde glemt, men som er lige så gamle som menneskeheden selv.

Dengang Englen kom til Maria, var der nok ikke en verdensomspændende virus som optog hele kloden, det

fortæller historien i hvert fald ikke noget om, men næstekærlighed var der lige så meget brug for dengang, som der er nu. Det kristne næstekærlighedsbud er vores fælles lov, og nu vil det vise sig, om den kristne civilisation her på stedet stadig er stærk nok. Nu vil vi opdage, om den anden er rede til i køen på vej hen til håndsprit, gær og toiletpapir at træde et skridt til siden for medmenneskets skyld, og nu understreges det, at næstekærlighedsbuddet virkelig er givet til den, der i dette øjeblik skal værne om den anden. Her på dette sted lige nu og ikke i en abstrakt forestilling om et andet menneske et andet sted.

Og lige dér – altså dengang, hvor Englen kom på besøg hos den purunge kvinde, mødtes Gud og menneske, og Marias og hele kristendommens historie begynder for alvor.

Vi finder beretningen om Marias bebudelses dag i Lukasevangeliet kap. 1 v. 26 – 38. Her fortælles det, hvordan den unge pige Maria får besøg af Guds engel Gabriel. Gabriel fortæller hende, at hun skal føde Guds søn, en konge, hvis herredømme der aldrig skal være ende på.

Maria undrer sig, for hun er ganske vist forlovet med Josef, men hun har aldrig været sammen med nogen mand. Gabriel forklarer, at Maria skal blive gravid ved, at Helligånden skal overskygge hende. Da erklærer Maria, at hun er Herrens tjenerinde, og at hun er parat til at gøre det, som Gud ønsker af hende.

Da Maria er blevet gravid, besøger hun sin slægtning Elisabeth, som også venter barn. Barnet, hun venter, er Johannes Døber, som altså er Jesu fætter. Da Maria træder ind ad døren til Elisabeth med sin gravide mave, fortæller Lukasevangeliet, at 'barnet sprang' i Elisabeths mave. Allerede før de to overhovedet bliver født, er der altså en tæt forbindelse mellem Jesus og Johannes Døber.

Maria bryder ud i en lovprisning af Gud, som man plejer at kalde Marias lovsang. Her priser hun blandt andet Gud for at være de svages, de fattiges og de undertrykte Gud.

Og der er faktisk en vigtig pointe i, at Jesus bliver født af en ung ugift kvinde.

Det højeste, mennesker kan forestille sig, nemlig Gud selv, kommer til verden i armene på en fattig, umyndig ung kvinde. Hun er endda helt afhængig af, at hendes forlovede ikke støder hende fra sig, fordi hun er blevet gravid.

Men kristendommens Gud er - som Maria synger om ham - en Gud, der er på menneskets side, på de svages side, og han bliver født lige midt i dén virkelighed.

Beretningen om Marias bebudelse virker fantastisk, men den er vigtig, fordi Bibelen og kristendommen fortæller, at Jesus både er Gud og menneske. Det er altså vigtigt, at det bliver slået fast, at han er undfanget på guddommelig vis ved Helligåndens indgriben, og at han derfor er Guds søn, ja, at han er Gud.

Til gengæld får han Maria, en jordisk kvinde, et menneske, til mor, og han er derfor også et menneske af kød og blod. Det er vigtigt – ikke mindst fordi han dør menneskers død, men står op af graven. Og fordi det var mennesket Jesus, der brød dødens magt, har alle andre mennesker også lov til at håbe og tro på, at det kan ske for dem.

Hvis Jesus derimod kun var et menneske, ville han ikke kunne bryde dødens magt. Og hvis han kun var Gud, ville han ikke for alvor kunne gå i forvejen for os mennesker, leve vores liv og dø vores død. Derfor er det vigtigt, at Jesus både er Gud og menneske.

Det kristne næstekærlighedsbud er vores fælles lov, skrev jeg tidligere. Nu erfarer vi den – samhørigheden – midt i denne verdensomspændende viruskrise, og allerede nu ved vi, at der skulle en sygdomsepidemi til for at bringe alle på sporet af de store tanker om den. Vi er blevet tvunget tilbage til det konkrete liv, og på en vis måde er vi kommet hjem til hinanden igen. (min mellemste datter er kommet hjem fra sine studier på Kbh. Universitet). Den nærmeste tid vil vise, om vi stadig oprigtigt oprigtigt forstår betydningen af at høre sammen på netop dette sted – og mærke det fantastiske ved det.

Marias Lovsang.

Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser! Han har set til sin ringe tjenerinde. For herefter skal

alle slægter prise mig salig, thi den Mægtige har gjort store ting mod mig. Helligt er hans navn, og hans barmhjertighed mod dem, der frygter ham, varer i slægt efter slægt. Han har øvet vældige gerninger med sin arm, splittet dem, der er hovmodige i deres hjertes tanker; han har styrtet de mægtige fra tronen, og han har ophøjet de ringe; sultende har han mættet med gode gaver, og rige har han sendt tomhændet bort. Han har taget sig af sin tjener Israel og husker på sin barmhjertighed – som han tilsagde vore fædre – mod Abraham og hans slægt til evig tid.

Lukasevangeliet kap. 1 v. 46-55.